

Notes i comentaris

Massa depressa?

Fixeu-vos que ara la preocupació de molta gent la constitueix la pressa — que ells creuen excessiva — a estructurar l'economia del país sota el nou règim que s'ha donat el poble.

Aquesta preocupació, aquesta obsessió de la gent prudent, són una preocupació i una obsessió semblants a les que ja patien molts abans i després del 16 de febrer i fins el 19 de juliol. Abans no veien el que podria desfermar-se amb llur actitud suïcida; ara encara secretament alimenten l'esperança de que «tot s'arreglarà».

Pobres orbes, que no s'han adonat de la terrabastada que han desfermat la «gent de l'ordre»! Infeliços, que no veuen el daltabaix que es produiria si a la fi de l'acció bèl·lica — que ningú no pot precisar amb exactitud quan la podrem celebrar — les coses estessin encara com abans!... Pobres d'ells i de tots, si ara no hi haguessin aquests homes abnegats i de cap clar que s'han imposat la immensa responsabilitat d'encarrilar la vida del país vers el futur immediat!... Ara, tot i la guerra, aquí hi ha una calma que costaria molt de trobar-la amb la gent que tornarà de les trinxeres amb els sentits exasperats per la lluita.

No es va massa depressa, no. Creieu-ho. I el millor que podem fer tots, és creure i callar i millor encara col·laborar de bon grat a la gran obra que ara a tants i a tants els té obsessionats i intranquils, quan sols hauria de preocupar als que són inútils per tota activitat i als eterns enemics del poble.

El càstig dels «senyors»

A Barbastre — ho hem llegit en els diaris — els «senyors» han estat convidats a escombrar i netejar les places i carrers d'aquella ciutat aragonesa. I les senyorettes «bien» de Barbastre han hagut de rentar la roba dels feixistes que hi ha detinguts en aquella presó.

Això que han fet a Barbastre amb els «senyors» i les «senyorettes», ho han fet també — o han fet coses semblants — en altres poblacions. Nosaltres no ho trobem ben malament. A tots els pobles n'hi ha de «senyors»; gent perfectament inútil que no sap què vol dir suar i patir; que no ha sentit mai la temença de quedar-se sense feina; que mai no s'ha hagut de preocupar de res ni per a res... Aquesta gent nosaltres trobem bastant bé que, sols sigui per

un dia, el poble, ofès per llur inutilitat — i ja no diem, ni ho volem creure, — irritat per llur constant desafecte a la causa de la seva emancipació, imposi als «senyors» el càstig que ells eternament han imposat als pobres de cada poble.

Ara els «senyors» de Barbastre sabran el que no sabia aquell alcalde — que no direm d'on era — qui no tolerava que un vellet empleat en la brigada de neteja, un dia s'assegués a la plaça fumant la pipa, mentre els seus companys, vells com ell, seguien escombrant.

— Es que han d'escombrar tots! — manava aquell alcalde. — Que per això els paguem! I el dia que no puguin més, ja saben que per això tenim la santa casa.

La «santa casa», per als pobres treballadors que quan no tenen esma per altre treball fan d'escombriaires, és l'asil, l'avantsala del cementiri.

Soroll de campanes

Aquesta setmana s'ha tornat a sentir soroll de campanes. Era el toc de fi; era el darrer clam que elevaven a l'espai les velles campanes des del vell campanar que fins el 19 de juliol havia presidit la vida dels granollerins i avui és sols com una ombra, com un record de temps i de coses que no tornaran.

Ara una, ara una altra, van caient les campanes, que es feien suportables quan tocaven a festa, però que eren el turment de la gent que viu als volts del campanar quan les feia brandar, hores i més hores, la vanitat dels que, en morir, es creien que era precís atabalar la gent amb força soroll per arribar més fàcilment a la glòria eterna dels benaventurats.

Els neutrals

No hi creieu. En lluites com aquesta que han desfermat a Espanya els militars sense honor i sense cap noble sentiment, no hi ha ni hi poden haver neutrals.

Els neutrals d'avui són com aquells neutrals de la gran guerra. Els de llavors eren germanòfils; els d'ara són feixistes.

No creieu ningú que us digui que és neutral. És un enemic. I és pitjor, perquè no té noblesa ni valentia. És el pitjor enemic a qui veuríem prou si, en un moment, podés «actuar» sense el perill que ara el fa estar quiet i li fa proclamar la seva neutralitat.

Mentre la guerra no s'acabi, no hi poden haver neutrals. O a l'un cantó o a l'altre. O aquí, amb el poble, o a l'altra banda de la trinxera amb els seculars enemics d'aquest.

Neutrals, no!!

El soroll de campanes s'ha acabat. La vella sarqueleta «Ruído de campanas» ja no ens faria cap gràcia i passa a ésser un document anacrònic més. Uns treballadors del ram que uns en diuen de la construcció i altres sostenen que és de la destrucció, van despenjant les campanes i aquestes van caient daltabaix de les parets de pedra, totes tumades encara, amb un estrèpid que no és res en comparança amb l'estrèpid de tantes i tantes coses com cauen també al mateix impuls.

El soroll de les nostres campanes i de tantes i tantes que cridaven la gent submissa dels pobles i poblets del Vallès, aviat serà molt altre. Del bronze amb que foren fetes, en serà fet material bèl·lic. I llurso és segur que dirà als fanàtics que lluiten posseïts de ràbia i d'impotència, que llur imperi ha finit, com ha finit també llur propi imperi. El so de les nostres campanes a la fi serà, no ho dubti ningú, un toc d'alleluia, un repic de festa per l'alliberament de tantes consciències sotmeses als dissenys d'aquesta gent sense entranyes i sense un bri de bondat que sols pensaven en atresorar riqueses que els asseguressin llur benestar en aquesta «vall de llàgrimes», tan feble era llur creència en la nova vida eternal que predicaven per a mantenir quietes, sempre quietes, eternament quietes, tots aquells per qui en realitat llur vida es desenvolupava en una vall de llàgrimes.

La feina a fer més immediata

Els porucs i els que fan el poruc — eterns enemics de tota renovació — ploren amargament davant la crisi de treball que hom preveu i la desfeta econòmica del país, que ells l'anuncien com una catàstrofe espantosa... Com una catàstrofe en la que alguns confien encara per la salvació de llurs privilegis.

Contra aquests auguris de pessimisme, cal una acció ràpida. A grans mals, grans remeis. El país no és empobrit en la seva riquesa fonamental, que és l'agricultura. Per tant, el problema immediat és el que crea la manca de circulació de moneda.

Bé, doncs; que es busqui aquesta moneda i que s'obrin treballs; que es comencin obres; que el poble faci pel seu compte allò que ara ningú gosaria fer. El treball d'un s, portarà el de tots; la vida reprendrà el seu ritme i la desfeta serà vençuda.

Cal decisió només i energia.

Pensem en la recepta del maleït Gil Robles: «Els diners els anirem a buscar allà on siguin»...

SASTRERIA MODEL

Presenta les darreres novel·lats
Dr. Robert, 50 : GRANOLLERS : Telèfon 268

SASTRERIA MODEL

Visiteu els nostres aparadors
Dr. Robert, 50 : GRANOLLERS : Telèfon 268